

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

4. søndag i advent – 20. desember 2020

Prekentekest: Luk 1,39 – 45

Lesetekst I: Mi 5, 1 – 4

Lesetekst II: Fil 4, 4 - 7

Messias er her

For noen måneder siden var livet ganske hektisk, slik det ofte er for oss mennesker. Men midt i det travle, møtte jeg plutselig ordene «Guds fred etterlater jeg dere». Jeg kunne kjenne hvordan den påminnelsen plutselig fikk senket pulsen og skuldrene.

I dagens tekster er det svaret på menneskets største lengsel som dukker frem.

Den messianske tidsalder starter

I teksten fra Lukas, blir vi tatt inn i et fascinerende møte. Maria har helt nylig fått vite at hun skal føde en sønn, og at han skal være Guds sønn. De fleste av oss forstår sensasjonen og viktigheten i dette budskapet, og vi lar oss raskt fange av at Maria var jomfru og ikke hadde vært med noen mann. Det var ikke mulig at hun kunne være gravid, og kanskje derfor fanger dette budskapet vår oppmerksomhet.

Men legg merke til at engelen avslutter med en opplysning som tar oss videre i fortellingen. I vers 36 kan vi lese at Marias slektning, Elisabeth, også venter barn. Bare noen dager senere, møter vi Maria som skynder seg til Elisabeth som er bosatt i fjellbyen Juda.

Vel fremme får Maria se at Elisabeth er gravid. Elisabeth kjenner noen spark i magen, og roper ut en velsignelse over Maria. Akkurat i denne teksten er det heller lite som tyder på at Maria har fortalt Elisabeth noe, men Elisabeth vet akkurat hva som er på ferde. Messias er på vei, og Maria skal bære ham frem. Denne opplevelsen får Maria til å bryte ut i det vi i dag omtaler som Marias lovsang.

Mange har omtalt dette som starten på den messianske tidsalder. Gran R. Osborne omtaler dette dessuten som starten på døperen Johannes virke, og at denne historien tar oss inn i noen av de siste messiasprofetiene før han faktisk kommer.

Dette med messiasprofetier er et viktig poeng, og det er ikke noe nytt. På mange måter starter den messianske tidsalderen lenge før. For den levde i det gamle testamentets profetier og forventinger om messias.

Messias i det hebraiske testamentet.

En jødisk venn av meg sa en gang, «*du som leter et Jesus, du finner det overalt i Torahen*». Han mente det ikke positivt den gangen, for han mente at det å lese Jesus inn i Toraen, var en anakronisme.

Og kanskje har han rett noen ganger. Det er alltid en viss risiko for at vi kan tolke historiske kilder og profetier feil, og dermed lese dem annerledes enn dem var ment. I Mika er det likevel tydelig at en snakker om en messiasforventning. Og denne forventningen passer godt med Jesus.

Det er lett å la seg begeistre av det rike språket til Mika. Han forteller om en hersker over Israel som skal komme fra Betlehem, fra de minste blant slektene i Juda. Men det jeg ofte fester meg med er setningen, «*Hans opphav er fra gammel tid, fra eldgamle dager*». Dette er en viktig setning, fordi den tydelig peker på at Messias skulle være noe mer enn bare et menneske. Messias hadde et opphav som strak seg langt bak i tid, ja kanskje bakenom tidenes begynnelse?

Men enda viktigere er det siste verset. «*Og han skal være fred*». Messias skulle ikke bare være den som det jødiske folk lengtet etter, men han skulle være noe som alle mennesker har lengtet etter til alle tider.

Vær ikke bekymret for noe

I lesningen fra Filipperne legger vi gjerne trykk på «*Gled dere alltid i Herren*». For mange føles det nok kanskje som et pålegg, slik det lenge gjorde det for meg. Men jeg håper at vi kan forskyve trykket over på de neste versene når vi leser disse versene.

Vi mennesker kan bekymre oss helseløs. Noen ganger merker vi det, andre ganger ikke. Men Bibelen minner oss stadig på at vi ikke skal frykte, at vi skal få hvile trygt i grønne enger, at vi ikke skal bekymre oss for morgendagen, osv. Og det er det Filipperbrevet minner oss om, Guds fred som overgår all forstand. Og det er der trykket ligger i disse versene:

«Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har på hjertet, fram for Gud. Be og kall på ham med takk. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus».

Fred til å leve

Disse tre tekstene knyttes på mange måter sammen av menneskets største lengsel, nemlig fred. Jeg tror derfor det er viktig at Mika skriver at det er en én som skal komme. Som er noe mer enn et menneske, og som skal være fred.

Og det er viktig at Filipperbrevet snakker om Guds fred som overgår all forstand. For det er faktisk en trygghet og en gave som mange mennesker har funnet i møte med evangeliet.

Kanskje er det den freden Maria opplever da Elisabeth roper høyt, «*Velsignet er du blant kvinner*». For Guds fred har ikke bare evnen til å skape rom for ro, men den skaper også frihet, takknemlighet og glede.

Kristoffer Eknes

Misjonsrådgiver i Den Norske Israelsmisjon

kristoffer@return2sender.no